

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OZON, CORINA

**Povești scrise în palmă : întâmplări
marcate de destin și alte crâmpie de viață... /**

Corina Ozon. - București : Național : Editura
pentru Artă și Literatură, 2022

ISBN 978-973-659-335-2

ISBN 978-606-95575-0-1

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total, prin fotocopiere,
înregistrare sau prin orice alt mijloc, fără permisiunea în scris
a Editurii Național și a Editurii pentru Artă și Literatură.

Corina Ozon

Povești scrise în palmă

Copyright © Corina Ozon

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.

Redactor-șef: Violeta Borzea

Corector: Cristina Teodorescu

Tehnoredactare: Liviu Rusu

Copertă: Elena Drăgulelei-Dumitru

Ilustrația copertei: pictură de Adriana Badea

TIPĂRIT la Regia Autonomă Monitorul Oficial

Corina Ozon

POVEȘTI SCRISE ÎN PALMĂ

Întâmplări marcate de destin
și alte crâmpie de viață...

editura
 NAȚIONAL

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ

București, 2022

CUPRINS

Prefață	5
<i>prolog</i>	7
<i>trei întâmplări șamanice</i>	9
Dulapul din perete	12
<i>povești scrise în palmă</i>	36
Soba de teracotă albă	39
<i>teasing</i>	44
Drumul	45
<i>goală în aburii verii</i>	65
Căldura	67
<i>norii din lift</i>	76
Indefinitus	78

<i>ea îl iubeste, el o iubeste, ei o iubesc</i>	85
Fumul de țigară	87
<i>despre lucrurile nefăcute</i>	91
Lovitura	93
<i>captura</i>	105
Mesajul de Crăciun	107
<i>cine nu a iubit</i>	114
Schimbarea	116
<i>viața din somn</i>	121
Câmpul cu maci	122
<i>empatie</i>	127
Complet necunoscuți	128
<i>lângă mine</i>	131
<i>epileg</i>	132

N-am mai auzit aproape deloc „Din Oceanul Pacific / a ieșit un pește mic...“, nici „La popa la poartă...“, prin care se eliminau pe rând copiii din cerc, uneori trișând la numărătoare ca să iasă cine trebuia.

N-am mai văzut de mult copii alergând după fluturi pentru insectar și culegând plante pentru ierbar.

N-am mai văzut copii cățarați în duzi și murdari de la dude.

N-am mai văzut de mult fluturi.

Like pentru un peisaj frumos, *invite* la un joc și *share* la gânduri.

trei întâmplări șamanice

După ce traversam două străzi mari (Calea nuștiucui și Calea nuștiucare), dădeam de ruinele conacului. Noi îi ziceam cetate. Până la ele, un câmp plin cu maci și buruieni, vara, și o plapumă albă, iarna. Copiii se jucau printre zidurile mucegăite. N-aveam curaj să mă apropii mai tare. Într-o zi de iarnă, m-am dus singură până acolo. Câmpul își trăsese plapuma groasă de zăpadă. Lângă mine au apărut trei copii și mi-au zis să nu-mi fie frică, să merg cu ei „la cetate“. Am înaintat până la ruine. Eram mică, zăpada îmi trecea de genunchi. Am atins pereții mucegăiți. Copiii dispăruseră. Nu le știam numele ca să-i strig. De jur

împrejur era câmpul alb și îmi auzeam respirația. Mi s-a făcut frică și am plecat spre casă. Priveam în urmă după copii, dar nu i-am mai văzut niciodată. Seara i-am spus mamei că am fost „la cetate” și că m-au lăsat niște copii acolo. Am văzut cum s-a schimbat la față, dar nu a zis nimic.

La liceu, într-o zi înspre amurg. Într-o pauză, colega de bancă mă ia cu ea în subsolul clădirii. Am mers printr-un tunel câteva minute. Voiam să mă întorc. *Hai, să vedem unde ajungem!* Am ajuns la o ușă albă. Colega a deschis-o încet și am intrat într-o încăpere mică. Trei tineri îmbrăcați în costume negre și cămăși albe cântau la trei instrumente. Cel de la pian era drăguț, cu părul creț și zâmbitor. *Vreți să vă cânt ceva? Tocmai am compus acum o piesă.* Am dat din cap că da. Ne pierise graiul. A cântat ceva frumos despre câmpuri cu zăpezi, acompaniat de pian. *V-a plăcut?* Am dat din cap ca da. Ne pierise graiul. El avea același zâmbet. Ceilalți doi păreau că nici nu ne vedeau. Unul își acorda chitara, iar altul ștergea tobele de praf. Nu le-am văzut fețele. Nu i-am mai văzut niciodată. Ne-am întors repede prin tunel în clasă. I-am povestit unui coleg că trei tineri frumoși au cântat în subsol pentru noi. Am văzut cum s-a schimbat la față, dar nu a zis nimic.

Era iarnă. Tocmai ne despărțiserăm dinvinaambelor-părți. M-am trezit în toiul nopții pentru că din fața

patului mă privea o femeie în vârstă cu o basma pe cap. Nu avea chip. Am aprins lumina și nu am mai văzut-o niciodată. Ușa de la balcon se deschisese, iar în cameră intrase zăpada viscolită de afară. I-am povestit vecinei și am văzut cum s-a schimbat la față, dar nu a zis nimic.

Am aflat că o prietenă a renunțat la un job într-o multinațională și este șaman. Șamanii spun că la fiecare traumă pierdem o parte din suflet. Ca să supraviețuim durerii. Când poveștile se repetă nu e decât dorința de a ne recupera sufletul pierdut.

DULAPUL DIN PERETE

– Să iasă Stela! Asta spune! rosti Ileana pe un ton autoritar.

În cameră se creă rumoare și un aer ca un curent rece îi străbătu pe cei prezenți ca un frison. Stela privea buimacă la grupul de șapte persoane, adunate în jurul unui carton rotund, pe care erau scrise litere și cifre. Erau colegii ei, din diferiți ani de facultate, și fiecare dintre ei avea degetul arătător pus pe fundul unui pahar de sticlă simplu, de apă, așezat cu gura în jos pe carton. Paharul alergase de la o literă la alta și poruncise ca ea să iasă din cameră. Îi privi cum stăteau așa, cu degetele lipite de pahar, și izbucni în râs. N-avea de gând să iasă că așa spusese paharul!

– Ce e de râs? Mai bine ai ieși cât mai repede! îi spuse Ileana, cea care inițiasse neobișnuita întâlnire.

– De ce să ies? întrebă Stela un pic supărată.

Tocmai când deschise gura iar să mai adauge ceva, paharul aproape că o luă la goană pe carton. Iar cei care se țineau după el citiră, silindu-se să nu respire: *Stela ține un copil*. Se uitară unul la altul mirați și neînțelegând ce vrusese să spună paharul. Apoi au ziră un fel de strigăt de uimire și o priviră pe Stela, care își dusesese ambele palme la burtă, de parcă ar fi vrut să o protejeze de ceva.

– Tu ești gravidă? o întrebă cu uimire Ileana.

Stela ieși repede din încăpere, fără să răspundă.

– Habar n-am avut! Nu mi-a spus nimic, și doar suntem colege de cameră de trei ani! spuse surprinsă Mariana.

Se uitară iar cu toții unul la altul – deci Stela urma să aibă un copil, iar întâlnirile acestea nu erau indicate pentru femeile însărcinate. Așadar, cel cu care vorbeau intenționase să o protejeze. La câteva secunde, Cornel, coleg și el de an cu Stela, dădu glas gândurilor lor:

– Avem de-a face cu un spirit bun dacă nu a vrut ca Stelei să i se întâmple ceva rău. Credeam că are ea ceva ce nu i-a plăcut.

– Așa este! Și cam tot ce ne-a spus până acum s-a adevărit, adăugă Ileana.

Apoi, orice întrebări îi mai adresară, paharul rămase neclintit, de parcă pur și simplu se lipise de carton.

– E clar că nu mai are voie să mai stea. Să-l lăsăm să plece, spuse Ileana, care conducea ședința. Apoi adăugă pe un ton solemn, cu ochii semiînchiși: Îți mulțumim că ai fost cu noi în seara asta, te lăsăm să pleci.

Paharul rămase nemișcat, iar ceilalți își retraseră degetele amorțite de pe el și le îndoiră repetat. De regulă, ședințele acestea organizate de Ileana durau maximum o oră și nu era lucru ușor să stai cu arătătorul înțepenit pe fundul unui pahar care alerga de la literă la literă, formând cuvinte și propoziții. Ileana întoarse paharul cu gura în sus, făcu sul cartonul, le vârî pe amândouă într-o cutie de pantofi, în care promise de la mama ei carne în untură, apoi îi puse capacul și o băgă sub pat.

– Paharul ăsta nu mai trebuie folosit la altceva! spuse pe același ton solemn, în timp ce deschidea larg fereastra.

Apoi își aprinse o țigară și trase un fum cu poftă, împingându-și pieptul proeminent în afară. Făcea gesturi largi și cumva caraghios de elegante, de parcă s-ar fi aflat la masă într-un restaurant de cinci stele, nu în camera unui hotel jerpelit, transformat în cămin studentesc, îmbrăcată într-un capot lung, cu flori de mac și cu volane la mâneci și la poale. Toți ceilalți

participanți își aprinseră și ei câte o țigară, iar în scurt timp, camera se umplu de fum.

– Mie să-mi spună când mă mărit, asta vreau, apoi nu-l mai chem, zise ea cu aerul unei actrițe de vodevil.

Avea părul adunat într-un coc neglijent și era plină de haz. Orice spunea părea comic. Chestia cu măritișul însă era foarte serioasă și era un fapt care o durea. La treizeci de ani era încă virgină și nu-și găsise pe nimeni cu care să se mărite. Acesta era obiectivul ei principal, facultatea era ca și terminată. Diana o privea întrebându-se cum de nu-și găsise Ileana niciun bărbat, era gospodină, nu o dată își chemase colegii să mănânce din ciorbele ei, era curată și îngrijită. Unde mai pui că râdeai mult cu Ileana, era o chestie să fie veselie într-un cuplu, se gândea mai departe Diana, trăgând din țigară. Și atunci, ce caută oare bărbații, dacă nu femei care fac ciorbe bune și care sunt pline de umor? O privi pe Mirela, colega ei de cameră, și observă că și ea o studia pe Ileana. Părea că se gândea la aceleași lucruri. Avea un aer absent, de parcă nu trecuse în acea după-amiază printr-o criză de epilepsie.

Diana se speriasse foarte tare, fusese prima oară când văzuse așa ceva. Erau amândouă în cameră și

întindeau pe unde puteau niște rufe spălate, când deodată Mirela se opri brusc și îi spuse repede:

– Acum îmi vine rău, dar să nu faci nimic, mă lași în pace!

Și se întinse dintr-o mișcare în pat. Până să apuce Diana să spună ceva, Mirela începu să se zvârcolească, ochii îi erau dați peste cap, astfel că globii priveau albi, iar limba i se mișca repede dintr-o parte în alta. Măinile și picioarele loveau aerul spasmodic, de parcă se luptau cu forțe nevăzute. Diana o privea încremenită, simțind cum o împresura frica. Mai întâi se apropie de ea, dar își aminti ce-i spusese, și anume că era mai bine să nu-i facă nimic. Și totuși, nu putea să stea fără să reacționeze, iar spaima o invadase cu totul. Nu mai putea rămâne singură în încăperea cu Mirela, care părea că se lupta tot mai tare, cu limba scoasă tot mai mult în afară. Diana ajunsese dintr-o săritură la ușă, o deschise și începu să urle pe holul hotelului:

– Ajutoooooor! Mirelei îi este rău, ajutooor!

Vocea i se pierdea în casa liftului, care nu funcționa aproape niciodată, și își aminti brusc de studenta care murise când pășise în gol pe întuneric, pe holul altui hotel-cămin, crezând că intră în lift. Pe hol era semiîntuneric, becuri nu existau sau instalația nu mai funcționa, iar lumina venea de la ușa intrării în hotel, de la parter. Camera Diane și a Mirelei

se afla, din fericire, la etajul unu. Cei de la etajele superioare aveau mereu lanterne sau lumânări la ei. La primul strigăt al Diane, se deschiseră toate ușile, în afară de una, ocupată de o colegă care plecase acasă, la Sinaia. Primul ieși Lucian, un cântăreț ocazional la chitară, urmat imediat de soția lui, Lili, care avea un sort de bucătărie peste trening, iar într-o mână ținea o lingură de lemn; gătea.

– Ce este? întrebă Lucian.

Diana îi făcu semn disperată cu mâna, arătând spre camera ei, iar el păși cu precauție, ca și cum s-ar fi așteptat să iasă de acolo un balaur sau o dihanie rea. Când intră, Mirela încă se lupta cu nevăzutul, dar mișcărilor erau mai domoale. Lucian își făcu cruce, iar Lili spuse sec:

– Are o criză de epilepsie, dar e pe sfârșite. Trebuia să o înțepi cu ceva în degetul mic de la mână.

– Cum să o înțep? întrebă Diana, încă îngrozită de ceea ce văzuse.

Lili nu mai spuse nimic, ci se apropie de Mirela, care se liniștise subit și stătea întinsă pe spate, cu brațele și picioarele depărtate, de parcă ar fi căzut de undeva, de sus, și cu limba atârându-i într-o parte. „Ca a unui lup“, se gândi Diana, fără să știe de ce. Lili îi luă pulsul, ținând în palmă încheietura de la mâna stângă a Mirelei și ascultând atentă cu degetul mare apăsător pe ea. Mirela era transpirată,